

Warszawa, dn. 04.12.2013

WP

Bronisław Komorowski

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej

Kancelaria Prezydenta

Ul. Wiejska 10

00-902 Warszawa

KK-K-35/13

Szanowny Panie Prezydencie,

W imieniu środowiska psychiatrów polskich zwracamy się do Pana Prezydenta z apelem o niepodpisywanie *Ustawy z dnia 23 października 2013 roku o postępowaniu wobec osób z zaburzeniami psychicznymi stwarzającymi zagrożenie życia, zdrowia lub wolności seksualnej innych osób.*

Od samego początku prac nad tą *ustawą*, środowisko nasze krytycznie odnosiło się do jej istoty, którą postrzegamy jako izolowanie osób stwarzających potencjalne zagrożenie społeczne z powodu ich skłonności przestępczych, w placówkach psychiatrycznych, pod pozorem ich „leczenia”.

Podzielamy powszechną opinię, że osoby te powinny być izolowane od społeczeństwa ze względu na wysokie ryzyko powrotu do przestępstw i że należy stworzyć odpowiednie środki prawne dla umożliwienia takiej izolacji. Stoimy jednak zdecydowanie na stanowisku, że regulacje mające na celu umieszczanie tych osób w placówkach leczniczych jest głęboko niesłuszne: placówki lecznictwa psychiatrycznego (niezależnie od tego jak zostaną nazwane) nie mogą służyć izolacji społecznej osób, które nie są chore.

Regulacje przewidziane *ustawą* zakładają umieszczanie osób, które nie zostały przez sąd uznane za niepoczytalne lub mające ograniczoną poczytalność i wobec których sąd nie zastosował umieszczenia w zakładzie psychiatrycznym w czasie postępowania karnego, w placówkach leczniczych celem ich „leczenia”. Argumenty świata lekarskiego, iż leczenie zaburzeń osobowości lub preferencji seksualnych jest w wielu przypadkach bezskuteczne, a z pewnością jest procesem bardzo trudnym i nie polega na przymusowym umieszczeniu w placówkach leczniczych, były przez cały czas prac nad *ustawą* lekceważone. Regulacje przewidziane w *ustawie* stwarzają niebezpieczne możliwości ich nadużywania i stanowią jawny dowód stygmatyzacji problematyki zaburzeń psychicznych. Stoją też w jawnej sprzeczności z ideą ustawy o ochronie zdrowia psychicznego z 19 sierpnia 1994 r. oraz z Narodowym Programem Ochrony Zdrowia Psychicznego.

Dokładny opis naszych argumentów przemawiających przeciwko zapisom tej *ustawy*, zawarty jest w materiałach przesyłanych do Ministerstwa Sprawiedliwości, ekspertyzach dla potrzeb Biura Analiz Sejmowych oraz w zapisach z posiedzeń Komisji Sejmu i Senatu.

Niezależnie od wprowadzanych zmian w kolejnych projektach ustawy i w trakcie prac legislacyjnych, niezaprzeczalnym faktem jest uczynienie z dyscypliny medycznej jaką jest psychiatria, narzędzia mającego gwarantować zapewnienia bezpieczeństwa powszechnego przy pomocy argumentacji sprzecznej ze współczesną wiedzą medyczną. Groźne jest rozwiązanie, które przymusową hospitalizację psychiatryczną sytuuje w ustawie o postępowaniu wobec sprawców przestępstw.

Pozwalamy sobie wyrazić nadzieję, że zechce Pan Prezydent podzielić naszą opinię i nie złoży swego podpisu pod aktem prawnym, który stoi w jawnej sprzeczności z ideą ochrony zdrowia psychicznego w naszym kraju.

Pozostajemy z wyrazami szacunku,

prof. dr Janusz Heitzman

prof. dr Marek Jarema

Polskie Towarzystwo Psychiatryczne
Wiceprezes

konsultant krajowy
w dziedzinie psychiatrii